

Een magische zomer

Corina Bomann bij Boekeryj:

Het vlindereiland
De maneschijnsonate
De jasmijnzussen
De stormroos
Een wonderlijke winterreis
Het klapprozenjaar
Winterbloesem
De rozentuin

De vrouwen van de Leeuwenhof:

Agneta's erfenis
Mathilda's geheim
Solveigs belofte

De kleuren van schoonheid:

Sophia's hoop
Sophia's wens
Sophia's triomf

Waldfriede-saga:

Gloriedagen
Lichtpunt
Avondrood
Ochtendgloren

Een kamer aan zee
Een magische zomer

boekeryj.nl

Corina Bomann

Een magische zomer

Soms zijn een zomer aan het meer en een liefde uit
onverwachte hoek precies wat je nodig hebt

Vertaald uit het Duits door Iris van der Blom

ISBN 978-90-492-0388-7

ISBN 978-94-023-2383-2 (e-book)

ISBN 978-90-528-6727-4 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Ein zauberhafter Sommer*

Vertaling: Iris van der Blom

Omslagontwerp: Bürosüd

Omslagbeeld: © Bürosüd en Mauritius Images / Udo Bernhart

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© by Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin. Published in 2016 by Ullstein Taschenbuch Verlag. Originally published in 2015 by Marion von Schröder.

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Larissa leunde tegen een boomstam en zocht met haar blik de weg af. Om deze tijd kwam er nog maar weinig verkeer uit Meissen, de meeste mensen zaten inmiddels met een koud biertje in hun volkstuintje of op het balkon van hun woning. Ze wist zeker dat ze degene op wie ze wachtte meteen zou herkennen.

Ze had haar haar opgestoken zodat het lichte briesje haar nek kon strelen. Rondom tjrpten de krekels en een merel zong loom zijn avondlied. Larissa hield van deze plek enkele kilometers buiten de stad. Er stond een oude stenen mijlpaal, die de reizigers erop attent maakte dat het nog 20 mijl was naar de stad. Dat klopte niet meer, nu de stad zich zo had uitgebreid. Door de inmiddels opgeschoten struiken en bomen viel de paal ook niet langer in het oog.

Als Max haar kwam opzoeken spraken ze meestal hier af. Hij zei altijd dat hun eerste ontmoeting een mijlpaal in zijn leven was, daarom was het zo passend dat ze hier op hem wachtte. Daar kwam bij dat hij als architect beroepshalve veel met stenen te maken had. Hij kon de hele dag over gebouwen en steensoorten praten. Velen zouden dat saai vinden, maar Larissa vond het fascinerend en was benieuwd wat hij ditmaal weer te vertellen had. Hij werkte momenteel aan een belangrijk project, een hotel dat uit de DDR-tijd stamde en nu opnieuw tot leven gewekt moest worden. Om die reden waren zijn bezoeken iets schaarser geworden, maar elk bezoek was

intenser dan het vorige, want ze wisten nooit wanneer ze elkaar weer zouden zien.

Het was de hele dag erg warm geweest, zo warm dat de lucht nog steeds trilde. Waarschijnlijk zou de nacht ook geen afkoeling brengen. Daar zouden de boeren wel blij om zijn, dacht Larissa terloops terwijl ze luisterde naar het ronkende geluid van de maaidorsers op de velden en ervan droomde misschien ooit zelf op het platteland te wonen, ver van de stedse hectiek. Zou Max daarin mee kunnen gaan? Door zijn werk was hij veel onderweg en dan zou zo'n oase van rust toch niet verkeerd zijn...

Maar wat komen zou was nog niet veel meer dan een gedachte en een droom.

Ze stond hier nu al een half uur op de afgesproken plek en Max was nog steeds niet verschenen. Dat was eigenlijk niets voor hem. Als ze ergens hadden afgesproken was hij nooit te laat en soms was hij er zelfs eerder dan zij. Dan mopperde hij met een glimlach naar haar dat vrouwen veel te lang treuzelden voor hun kledingkast, hoewel hij heel goed wist dat ze van haar werk kwam en dat ze daar soms niet stipt op tijd klaar was.

Vandaag was zij hier als eerste aangekomen. Haar baas had haar tijds laten vertrekken en ook in alle andere opzichten was de dag tot haar tevredenheid verlopen. Hun afspraakje vanavond zou de bekroning vormen.

Hij liet haar echter wachten.

Misschien moest hij overwerken, hield ze zichzelf ter geruststelling voor, maar het hielp niet veel. Ze maakte zich grote zorgen. Er zou toch niets zijn gebeurd?

Max had de neiging op zijn motor harder te rijden dan toegestaan was. Hij had er al vaak een bekeuring voor gekregen, maar dat had hem niet tot rede gebracht. Alleen als zij achterop zat lette hij beter op zijn snelheid. 'Ik zal wel altijd bij je

achterop moeten blijven zitten als ik wil dat je niets overkomt,' had ze eens opgemerkt. Hij was in de lach geschoten en had haar gekust.

De herinnering daaraan ontlokte Larissa een glimlach, maar al gauw stak haar ongerustheid de kop weer op. Nerveus streek ze haar roze linnen jurk glad, al had ze een strijkijzer nodig gehad om alle kreuken van het zitten weg te krijgen.

Max vond dat die jurk haar goed stond en daarom had ze hem vandaag aangetrokken. Niet dat het de meest geschikte kleding was voor een motortochtje in de omgeving, maar wat gaf dat, ze wilde er leuk uitzien. Alleen voor hem.

Weer wierp ze een nerveuze blik op haar horloge. Hij zou er allang moeten zijn. Waarom kwam hij niet? Ze strekte haar hals en schrok toen er een vogel uit het struikgewas opvloog. Met bonzend hart draaide ze zich om toen ze een geluid hoorde en in de verte zag ze een stofwolk. Dat moest Max zijn!

Nog eenmaal wierp ze een blik in het tasje dat ze bij zich had. Ze was benieuwd wat Max van haar idee zou vinden. Ze had het de afgelopen nacht bedacht en vervolgens de slaap niet meer kunnen vatten.

Het motorgeronk kwam dichterbij. Toen zag ze dat het niet zijn motorfiets was, maar een auto. Ze wilde zich al teleurgesteld afwenden toen de auto vaart minderde.

Het was duidelijk dat hij zou stoppen, maar ze herkende noch het voertuig, noch de bestuurder. Met een licht onbehaaglijk gevoel week ze terug. Misschien was het toeval dat hij hier stopte. Misschien had de bestuurder hier ook met iemand afgesproken. Of wilde hij haar een lift aanbieden.

Larissa haalde diep adem. Ze spande haar spieren. Ze had liever gehad dat Max was verschenen. Wat moest ze doen als die vent iets van haar wilde? Er lag hier niet eens een tak om zich mee te kunnen verdedigen. En met de inhoud van haar

tasje kon ze hem zeker niet tegen de vlakke slaan.

De auto stopte en er stapte een man uit. Hij had blond haar, lichte ogen en sproeten op zijn neus. Hij keek haar even aan, groette haar en vroeg toen naar haar naam.

Daar keek Larissa vreemd van op en ze wilde weten waaraan hij het recht ontleende haar dat te vragen.

‘Ik ben een collega van Max,’ zei de onbekende. ‘Hij heeft me verteld dat jullie hadden afgesproken.’ Opeens betrok zijn gezicht. Hij leunde tegen de auto, alsof hij opeens niet meer op zijn benen kon staan. ‘Ik ben hier om u op te halen, zodat u niet tevergeefs blijft wachten.’

‘Tevergeefs?’ herhaalde Larissa. Het woord galmde na in haar hoofd.

‘Ja, helaas,’ antwoordde hij en hij leek oprecht onthutst.

Ze schudde haar hoofd. ‘Maar hoezo?’ vroeg ze. ‘Hij heeft me nog nooit laten zitten! En ook nog nooit een collega gestuurd.’

Opeens werd ze door angst bevangen. Meer dan twee mogelijke redenen voor zijn afwezigheid waren er niet: hij maakte het met haar uit of er was hem iets overkomen.

De man keek bedremmeld naar de grond en stak toen zijn hand in zijn broekzak. Hij gaf haar een fotootje. Het zag er verfrommeld uit, maar was onmiskenbaar een portret van Larissa. Ze herinnerde zich niet meer wanneer ze het Max had gegeven.

‘Hij... kan niet komen. Hij...’ De stem van de man beefde. Zijn ogen zochten de hare alsof hij erachter wilde komen hoeveel verdriet ze kon verdragen. Toen vertelde hij haar de reden. En van de ene op de andere seconde vielen al haar hoop en dromen in duigen.

I

Larissa opende haar ogen. Terwijl de ochtendschemering haar droom liet verbleken pakte ze de wekker van het nachtkastje. Het verlichte display gaf 05.35 aan. Eigenlijk nog veel te vroeg om op te staan, maar Larissa was klaarwakker. Ze was geen ochtendmens, alleen 's zomers was dat anders. Dan kon het vier of vijf uur zijn: als het gevederde volkje voor haar raam zijn veelstemmig gezang aanhief kon niets haar meer onder de dekens houden.

Ze streek wat slierten haar uit haar gezicht, stond op en liep haar slaapkamer uit. Om de badkamer te bereiken moest ze het hele huis door, wat in de winter, als alle warmte uit de kamers was verdwenen en de verwarming nog niet was aangeslagen, nogal onaangenaam kon zijn. Maar 's zomers genoot ze van dat rondje. De ochtend had hier vele gezichten.

De boerderij bestond uit het ongeveer honderd jaar oude woonhuis en een nog vijftig jaar oudere schuur, waarin ooit varkens en geiten gehouden werden en die het voormalige woonhuis, dat was afgebrand, had overleefd. Zowel het huis als de schuur had een gevel van prachtig oud vakwerk, dat Larissa had laten renoveren. Het terrein had een omheining die met lazuurverf was behandeld, waardoor het hout steeds donkerder kleurde. Toen ze hier kwam wonen was het hout nog licht geweest, maar inmiddels had het een roodbruine tint gekregen.

Door de ramen van de woonkamer kon je de burens aan de

overkant van de straat zien. Hun huis was bijna overwoekerd door rozen in diverse kleuren, aanleiding voor Larissa om het heimelijk de naam 'Doornroosjekasteel' te geven. Alles was daar nog stil, het oudere echtpaar dat er woonde werd pas tegen acht uur wakker. Dan lieten ze hun teckeltje uit, wiens geflaf door de straat schalde.

Larissa mocht het hondje niet, want het had de gewoonte bezoekers in hun kuiten te bijten, maar haar contact met zijn baasjes bleef hoe dan ook beperkt tot af en toe wat woorden die ze elkaar over de omheining toeriepen.

Hoewel ze hier nu al tien jaar woonde, werd ze in het dorp nog steeds beschouwd als een paradijsvogel. Inmiddels waren de mensen wel aan haar gewend, maar innige vriendschappen waren niet ontstaan. Niet dat ze daar moeite mee had, want er was veel waarmee ze zich liever bezighield dan met het verspreiden van roddels.

De ramen aan de achterkant van het huis keken uit op de grote tuin, waarin talrijke heesters welig tierden en bloemperken hun met dauw bedekte pracht lieten zien. Er stonden ook een kersen-, een appel- en een perenboom. Vroeger was het hele oppervlak als moestuin benut, maar Larissa had alles opnieuw ingericht toen ze hier was komen wonen. Ze gebruikte nog maar een klein deel van de tuin voor het kweken van groente, waardoor er nu ruimte was voor vele prachtige bloemen. Bovendien stond er sinds kort een Hollywoodschommel, zo'n ouderwetse, die ze op een rommelmarkt had gekocht en een nieuw verfje had gegeven. Larissa trok zich er graag in terug om te lezen of na te denken. Soms kreeg ze bezoek van de katten uit de buurt, of eigenlijk merkten ze haar niet eens op als ze op sluipjacht of op zoek naar een partner waren.

Vanuit de ramen van haar werkkamer had ze goed zicht op de hoge kastanjabomen waarachter de zon zich 's morgens

omhoogwerkte en die hun lange schaduwen over het erf lieten vallen. Dat uitzicht was haar het liefst. De bomen gaven haar fantasie vrij spel, zomer en winter. Momenteel wiegden de takken in de ochtendbries terwijl in de boomkronen talloze vogels hun lied zongen. Echter, ook als het loof zijn bonte kleuren kreeg of de takken kaal werden zagen ze er nog steeds prachtig uit en kon ze er minutenlang naar blijven kijken. Jammer genoeg was het meer hiervandaan niet te zien. Daarvoor moest ze eerst het heuveltje beklimmen met daarop het omheinde dierenverblijf en het landbouwareaal dat ook aan haar perceel grensde en door het agrarisch collectief werd beheerd. Door het dichte struikgewas dat op het achterste deel van haar erf groeide merkte ze echter maar heel weinig van de ploeg- en maaiwerkzaamheden.

Larissa bleef een tijdje van het uitzicht genieten en draaide zich toen om. Zoals elke ochtend gleed haar blik even langs het paar damesschoenen dat in de vitrine links van haar stond. Ooit waren ze sneeuwwit geweest, niets bijzonder eigenlijk, afgezien van de sierlijk gewelfde hakjes. In Larissa's handen waren ze omgetoverd tot schoonheden die achter glas bewonderd konden worden. Rode klaproosjes kringelden over het leer, elk bloempje zo fijntjes aangebracht dat je de indruk had naar een foto te kijken.

Larissa's bezoekers en opdrachtgevers bewonderden de schoenen zonder te vermoeden welk verhaal erachter school. Als Larissa het voor het zeggen had, zou niemand dat ooit te horen krijgen. Ze bewaarde het diep in haar hart, weggesloten van het leven van alledag, en ze blikte maar zelden op die momenten terug.

In gedachten verzonken raakte Larissa het glas van de vitrine aan. Twaalf jaar was niet toereikend gebleken om die drie jaren van geluk en het jaar van ongeluk te vergeten. Zou ze dat alles ooit achter zich kunnen laten?

Dit was echter beslist niet het juiste moment om zich te verliezen in oude herinneringen. Vastberaden draaide ze zich om en liep naar de badkamer.

Twintig minuten later zat ze met een kop koffie en warme wafels aan de keukentafel. Frisse, naar aarde en stro geurende ochtendlucht stroomde door het geopende raam naar binnen. Buiten rammelde de fiets van de krantenbezorger. Terwijl zijn collega's in andere plaatsen de mensen al voordat de vogels hun gezang aanhieven uit hun slaap haalden met hun getuneerde auto's, deed hij op ouderwetse wijze zijn ronde. Hij begon weliswaar niet later dan de anderen, maar doordat hij, 's zomers evengoed als 's winters, drie dorpen met zijn rammellende fiets afwerkte, duurde het wel even voordat hij alle kranten had bezorgd.

Larissa blies de damp van haar koffie over de rand en nam een slokje. Er lag een heel gewone dag voor haar. Nou ja, zo gewoon ook weer niet, want vandaag zou een jonge vrouw haar schoenen langsbrengen om ze door Larissa te laten beschilderen. Dat gebeurde zo'n tien keer per jaar, vaker in de zomer dan in de winter. Ze had gisteren opgebeld. Hoewel Larissa binnenkort aan de bramenooft moest beginnen en zich momenteel liever bezighield met leveringscontracten en reclame maken had ze de opdracht aangenomen. Voor het beschilderen van bruidsschoenen en om daarmee het bruidspaar gelukkig te maken had ze altijd tijd.

Uit de e-mails die Anke Heinrich haar had geschreven was Larissa al het een en ander over haar klant te weten gekomen. Ze was vierentwintig, had haar verloofde op een jacht in Zuid-Frankrijk ontmoet en hield van de kleur blauw. Eigenlijk heel simpel en juist daarom ook een beetje lastig, want zeemotieven had ze al vrij vaak geschilderd en het viel haar zo langzamerhand niet mee origineel te blijven. Maar wie weet

zou ze door hun gesprek nieuwe inspiratie opdoen.

Ze stak het laatste stukje wafel in haar mond, dronk haar koffie op en zette de ontbijtboel in de vaatwasser.

Inmiddels had de krantenbezorger haar huis bereikt. Ze liep naar buiten toen hij van zijn fiets stapte. Hanno Karstens was vijf jaar eerder ook in het dorp komen wonen en zag er niet eens zo slecht uit. Voor zover Larissa te weten was gekomen had hij meerdere banen. Hij werkte onder andere als ober in de naburige stad. Twee doorslaggevende redenen verhinderden haar echter nader contact met hem te zoeken: hij was vast en zeker vijftien jaar jonger dan zij – en hij had vast en zeker een vriendin. En dus bleef het bij hun ochtendritueel.

‘Goedemorgen, mevrouw Liebermann. U bent alwéér zo vroeg op!’ Na deze begroeting reikte hij haar over het tuinhek heen de krant aan. Daarbij schonk hij haar zo’n aantrekkelijke glimlach dat ze in de verleiding kwam haar principes overboord te gooien. Maar ze wist zich te beheersen.

‘Goedemorgen, meneer Karstens! Het is zomer, dan kun je toch niet tot twaalf uur in bed blijven?’

‘Alsof u ooit tot twaalf uur in bed zou blijven!’

‘In de winter wel!’ reageerde Larissa, waarna ze hem een prettige dag wenste.

Hij wenste haar hetzelfde, stapte op zijn fiets en reed naar de volgende hoeve.

Anders ging Larissa altijd meteen weer naar binnen, maar ditmaal keek ze hem na. Diep vanbinnen voelde ze een verlangen waarvan ze meende dat ze het allang was vergeten. Het zou fijn zijn weer een man te hebben, dacht ze, maar op hetzelfde moment voelde ze dat het beschermende muurtje rond haar hart omhoogschoot. Ach, ze moest immers toch aan het werk, want de tuinsproeier ging niet automatisch aan en de dieren haalden hun voer ook niet zelf.

Voor Larissa was de gang naar het dierenverblijf als een kleine meditatie. Het bedauwde gras kietelde haar enkels, de wind streelde haar schouders en haar oren waren vervuld van het vogelgekewetter. Het pad was vrij smal, geen voertuig raakte hier per ongeluk verzeild. Als ze boos of teleurgesteld was, was dit Larissa's loopje. Bij terugkomst voelde ze zich dan een stuk beter. In de meeste gevallen.

Ten slotte bereikte ze het hoogste punt van de heuvel. De mensen uit het dorp noemden die de Vossenbergrug, waarschijnlijk omdat hier vroeger vossen hun holen hadden. De roodpelzen zelf waren allang verdwenen, maar de naam was gebleven. Een andere zou dit stukje aarde waarschijnlijk ook nooit meer krijgen.

Binnen de omheining van hout en gaas die ze met hulp van enkele mannen uit het dorp had opgericht bevond zich alles wat de afgelopen jaren bij haar was komen aanlopen of was langgebracht. Twee paarden, een ezel, drie geiten en vier schapen. Bovendien nog een hond, die erop stond de andere viervoeters te bewaken. De ontelbare vogels die de mezenbolle leeg pikten telde ze niet mee.

Toen ze bij het hek aankwam sprong de kolossale bastaardhond haar tegemoet. Zijn crèmekleurige vacht had bruine en rode vlekken en zijn kop deed denken aan die van een collie.

'Zo, Rufus, hoe gaat het ermee?' vroeg ze en ze sloot het hek achter zich. De hond blafte eenmaal kort en kwispelde met zijn ruwharige staart. Er zaten wat klitten in die ze straks moest verwijderen.

Larissa aaide hem over zijn kop, haalde een hondenkoekje uit haar zak en stak het tussen zijn lippen. Toen liet ze een kort fluitje horen.

De paarden kwamen traag van hun plaats en sjokten naar haar toe. De ezel bleef schuw in zijn hoek staan en de geiten hadden iets beters te doen dan haar te begroeten. Alleen de schapen kwamen meteen aanlopen.

Larissa wist nog precies hoe elk van haar gasten bij haar terecht was gekomen. Eigenlijk was het nooit haar bedoeling geweest dieren te houden, het werk op het bramenveld en het beschilderen van de schoenen namen al haar tijd in beslag. Maar toen had ze die verwaarloosde ezel gevonden, de geiten stonden op een ochtend zomaar bij haar op het erf, een oude boer die naar zijn kinderen in de stad verhuisde stond zijn schapen aan haar af en de twee bejaarde paarden had ze na het overlijden van hun voormalige eigenaar van het abattoir gered.

Het lot van de hond had haar het meest aangegrepen. Hem had ze tijdens een fietstochtje vastgebonden aan een grens-paal aangetroffen, vermagerd en overstuur. Ze wist niet waar- over ze zich meer had opgewonden: dat iemand het dier zo had achtergelaten of dat voor haar komst niemand was ge- stopt om het mee te nemen.

Een tijdlang had het er heel slecht uitgezien voor Rufus – dat was de naam die op zijn halsband stond. Toch had hij het gered en toen hij met de andere viervoeters in aanraking was gekomen, had hij zich herinnerd dat hij een herdershond was. Hij verbleef alleen bij haar thuis als de andere dieren 's win- ters op stal stonden.

Larissa liep naar het schuurtje waar ze het voer bewaarde. Een wespenspin had in een dikke graspol naast de deur haar web gesponnen en wachtte op argeloze sprinkhanen.

Behoedzaam maakte Larissa de deur open en liep toen naar de vaten met voer. Ze begon met enkele scheppen haver en tarwe, die ze in een emmer gooide. Vervolgens pakte ze het hondenvoer. Een voor een vulde ze de troggen en de kom- men. Daarmee lokte ze ook de ezel en de geiten uit de tent.

Terwijl de dieren hun kop in hun kommen en troggen sta- ken gunde ze zichzelf een blik op het meer, dat glinsterde in de ochtendzon.

Niet ver van de oever stonden enkele huizen in de beschutting van reusachtige bomen. Voor een ervan, een huis met een blauwe puntgevel die tussen de bomen door te zien was, stond een enorme verhuiswagen. Zou het van eigenaar zijn veranderd? Was er iemand aan het verhuizen?

Larissa bleef een poosje naar de vrachtwagen kijken, maar de afstand was natuurlijk te groot om iets te kunnen zien. Misschien moet ik er eens toevallig langsfietsen, dacht ze terwijl ze terugliep naar het schuurtje en de deur vergrendelde. Wie weet zijn het leuke mensen die geïnteresseerd zijn in bramen of beschilderde bruidsschoenen.

Toen de blauw-witte bus eraan kwam pakte Wiebke haar reistas en hing hem over haar schouder. Het label met het opschrift SIMON, haar achternaam, schuurde tegen haar huid en herinnerde haar eraan dat ze een jaar eerder met dezelfde bagage nog onderweg naar Engeland was geweest.

Even later raakte ze omhuld door een stofwolk en warme walm afkomstig van de motor van de bus. Sissend gingen de deuren open. Ze wachtte tot een oudere dame die moeite met de treden had de bus had verlaten, stapte in, legde het reisgeld voor de chauffeur neer en bedankte hem toen hij haar een wit kaartje in de hand drukte.

Ze was de enige die hier instapte. Ook zaten er verder vrijwel geen passagiers in de bus, maar dat vond ze alleen maar prettig. Als je naar dit deel van Mecklenburg ging, was dat omdat je behoefte aan rust had en niet omdat je de beest wilde uithangen.

Het besluit om haar tante te bezoeken had ze spontaan genomen. Na de afgelopen rampzalige maanden moest ze Berlijn gewoonweg even uit. En ook haar beste vriendin was er enigszins debet aan dat ze nu onderweg was naar een dorpje aan de Müritz. Edita had immers zonder meer de voorkeur aan haar nieuwe vlam gegeven boven haar oude vriendin en was met hem voor een liefdesvakantie naar Mallorca gevlogen.

Wiebke was met twee opties achtergebleven: in haar eentje in Berlijn rondhangen of een plek zoeken waar ze tot rust kon komen. Omdat haar ouderlijk huis niet bepaald een oase van rust genoemd kon worden had ze besloten naar haar tante te gaan. Die woonde in het hart van Mecklenburg, waar het er anders aan toeging en je geschonden ziel weer kon helen – tenminste, dat hoopte Wiebke.

Terwijl de bus al wegreed schoof ze haar reistas onder de bank en ging bij het raam zitten. Opeens leek haar lichaam minstens vijf kilo zwaarder te worden. Wiebke voelde zich pafferig en suf, alsof ze een middeltje tegen griep had ingenomen. Maar wat kon je ook verwachten als je al sinds vijf uur 's ochtends onderweg was?

Eerst met de S-Bahn naar het centraal station, daarna met de trein naar Waren aan de Müritz en nu verder met de bus naar het dorpje dat aan het andere einde van het meer lag.

Geeuwend keek ze naar haar nauwelijks te onderscheiden spiegelbeeld in het raam. Iets anders dan een knotje had ze uit haar stroblonde haardos niet weten te creëren. Ondanks het heerlijke zomerweer zag ze bleek en ze had donkere kringen onder haar ogen. Ze voelde zich op dat moment veel ouder dan drieëntwintig.

Hoe moest je er dan uitzien als je een belangrijk tentamen had verknald en je vriend was kwijtgeraakt? dacht ze bitter en weer voelde ze die vreselijke, beklemmende onmacht. Had ze er iets aan kunnen doen? De signalen eerder herkennen? En zo ja, had ze iets aan de uitkomst kunnen veranderen? Ze betwijfelde het.

Er kwam een einde aan haar overpeinzingen toen een man met een snuivende ademhaling naast haar op de bank neerplofte. Wiebke besloot de oortjes van haar MP3-speler in te doen en even later volgde ze de raad van de zanger van Snow Patrol op: 'Shut your eyes and think of somewhere...'

Toen Wiebke haar ogen weer opendeed leek het alsof ze nog niet veel waren opgeschoten. De bus reed in rustig tempo over de weg. De snuivende man was vertrokken. Waar zou hij zijn uitgestapt? Ze had het niet gemerkt. Misschien was ze wel ingedommeld. Dat moest haast wel, want ze was inmiddels vier nummers verder op haar playlist. Ze haalde de dopjes uit haar oren en keek uit het raam.

De zon werd glinsterend weerkaatst in een meer naast haar, waarschijnlijk was dat een uitloper van de Müritz. Een caravan wrong zich door een nauwe doorgang. Op de camping met de fraaie naam Egelrust zag Wiebke een heel leger campers en caravans een plekje zoeken.

Zoiets was niets voor haar. Ze genoot van haar dagelijkse douche, maar niet als ze daarvoor met een gieter onder een boom moest staan. Zwemmen in een meer vond ze heerlijk, behalve wanneer ze nog maar net op was. En ze stelde het ook op prijs als haar bed niet alleen bestond uit een harde mat waarop in een mum van tijd mieren krioelden.

De boerderij van haar tante was perfect. Wiebke wist alleen niet wat Larissa ervan zou vinden als ze zomaar bij haar op de stoep stond.

Sinds Larissa naar de Müritz was verhuisd hadden ze elkaar niet meer gezien. Ze was haar moeders zus, maar ze waren twee totaal verschillende types. Josephine was oerdegelijk en was jong getrouwd, Larissa daarentegen was fantasierijk, excentriek, chaotisch, vrijgezel en voor iedereen een groot raadsel.

Niemand wist eigenlijk goed wat ze deed, behalve dat ze twaalf jaar eerder een boerderij had gekocht en daarin haar intrek had genomen. Over de redenen werd door iedereen gezwegen. Ook door haar moeder. Ze sprak niet vaak over haar zus, maar eens had ze erop gezinspeeld dat Larissa's vlucht iets met een man te maken had gehad. Daarmee was het ver-

teluurtje van haar moeder echter weer ten einde geweest.

Voordat Wiebke langer over haar tante kon nadenken stopte de bus. Eerst dacht ze dat het weer zo'n dorpje op de route naar haar bestemming was, maar toen ze uit het raam keek, zag ze dat ze haar doel had bereikt. STREHLIN stond er in verbleekte letters op de stokoude bushalte.

Ze sprong verschrikt op en haalde haar tas onder de bank vandaan. De bus trok weer op. Was er eigenlijk iemand uitgestapt?

'Stop, stop, wacht even!' riep Wiebke paniekerig terwijl ze zich tegen de beweging van de bus in naar voren worstelde. Verdorie, moest die bus echt zo snel optrekken? 'Ik moet er hier uit!' Hoorde de buschauffeur haar wel?

In de stad was het niet erg om een halte verder uit te stappen, maar hier kon het uren duren tot er weer een bus verscheen.

De chauffeur hoorde haar en trapte hard op de rem. Wiebke verloor haar evenwicht en sloeg met reistas en al tegen de bestuurderscabine.

'Au!' zei ze kreunend, maar ze kwam snel weer overeind.

'Dat had je wel eerder kunnen zeggen!' riep de chauffeur haar boos na.

En u had wel wat zachter kunnen remmen, wilde Wiebke terugzeggen, maar ze hield zich in. Ze mompelde een verontschuldiging en haastte zich de bus uit.

Toen ze eindelijk weer vaste grond onder de voeten had haalde ze diep adem. Haar schouder deed nog pijn van de schok, maar ze werd omgeven door warme, naar hooi en stro geurende lucht en hoewel ze zich gemangeld voelde, kwam er een vreemde lichtheid over haar heen.

Nadat de bus was vertrokken sloot Wiebke haar ogen en ze concentreerde zich volledig op de geluiden om haar heen. Hoe verder het motorgeluid van de bus zich verwijderde, hoe

meer andere geluiden op de voorgrond traden: het getjirp van de krekels, het geronk van de tractoren en het gezang van de vogels.

Ze stapte naar achteren en prompt boorde zich iets hard in haar bovenbeen. Wiebke slaakte een kreet van schrik en tegelijkertijd gutste er water over haar stoffen gympen. Ze had de man die twee grote gieters vol water op een kruiwagen voor zich uit duwde niet horen aankomen.

‘Kijk toch uit, verdomme!’ riep de man terwijl hij het water van zijn armen schudde. Een paar druppels belandden op haar gezicht.

‘Sorry!’ riep Wiebke uit. Ze streek langs haar wangen en keek de woedende man recht in zijn gezicht.

Hij zag er goed uit, heel goed zelfs. Zijn blonde haar zat een beetje in de war, niet zoals de jongens in de stad het droegen, met veel gel erin, maar op een manier die je alleen voor elkaar kreeg als je lichamelijk werk verrichtte en af en toe je haar uit je gezicht veegde. Zijn ogen waren zo stralend blauw als een zomerse hemel. Jammer alleen dat er woede in smeulde.

‘Ik...’ begon ze, maar zijn blik bracht haar tot zwijgen. Ongeduldig trok hij aan de handvatten van de kruiwagen, waarschijnlijk om haar te verstaan te geven dat ze opzij moest gaan. Gezien de boze blik die hij haar toewierp kon ze hem waarschijnlijk beter voorbij laten zonder nog iets te zeggen.

‘Toeristen,’ zei hij bits toen hij de kruiwagen langs haar heen duwde en doorliep.

Wiebke keek hem na. Haar wangen gloeiden. Die man was echt een lekker ding – alleen al zijn manier van lopen en hoe hij zijn kontje daarbij bewoog.

Ze betrapte zich erop dat ze op haar onderlip beet en schudde haar hoofd. Ze had gezworen zich voorlopig met geen enkele man in te laten. En dat zou ze dan ook niet doen.

Nadat ze een poosje het veldweggetje langs een eindeloos

lijkend weidehek had gevolgd kwam ten slotte het bramenveld in zicht. Vandaar was het nog een flink eind naar Larissa's boerderij, die aan de andere kant van het dorp lag, maar inmiddels brandde de zon zo hevig dat Wiebke even moest pauzeren.

Ze had het veld nooit eerder met eigen ogen gezien, maar ze herinnerde zich een foto die haar moeder bezat. Het bramenveld, twintig hectare struiken, behoorde tot het land van haar tante. Sinds de foto was genomen was er voldoende tijd verstreken om de schuchtere plantjes te laten uitgroeien tot enorme braambossen, die met hun doornige ranken hun zoete vruchten verdedigden.

Waarschijnlijk hadden de dorpingen zich afgevraagd waarom Larissa juist deze fruitsoort had aangeplant, terwijl aardbeien minder onderhoud vergden en makkelijker te oogsten waren. Maar eigzinnig als ze was, had Larissa voet bij stuk gehouden en gelijk gekregen. Bramen deden het geweldig op deze grond.

Misschien zou ik ook naar een boerderij moeten verhuizen, ver van al het gedoe in Berlijn, bedacht ze. Maar nu was ze hier en voorlopig was dat meer dan voldoende. Ze krabbelde dus weer overeind, passeerde een splitsing in de weg, volgde de hoofdweg nog een stuk en sloeg uiteindelijk de Kastanjelaan in, aan het einde waarvan Larissa woonde.

3

De jonge vrouw bij het hek leek niet goed te weten of ze zomaar door kon lopen. Ze droeg een beige jurk met rode roosjes en een strohoed, waarschijnlijk om niet nog meer zomersproeten te krijgen. Bij zo'n lichte huid en zulk blond haar, dat in een vlecht onder haar hoed uit kwam, waren die eigenwijze spikkeltjes bijna onvermijdelijk. Ze droeg een kleurig stoffen tasje, dat waarschijnlijk haar bruidschoenen bevatte.

Larissa sloeg haar even gade door het keukenraam terwijl ze haar vingers afdroogde.

Bij thuiskomst had ze spontaan besloten een cake te bakken, voor het geval dat de nieuwe bewoner van het huis dat niet ver van haar dierenverblijf lag zo vriendelijk zou zijn zich aan haar voor te stellen. Een welkomstgeschenk was een goede manier om met iemand kennis te maken zonder al te opdringerig te lijken. Zo ging het hier nu eenmaal: nieuwe dorpingen bracht je brood en zout – of gebak.

Maar nu was haar cliënte hier. Larissa zette de kom in de koelkast – het beslag moest toch nog even rusten – en liep naar de deur.

Haar cliënte was alleen gekomen en daaruit maakte Larissa op dat haar bruidegom niet mocht weten dat ze haar bruidschoenen wilde laten bewerken. Bij stellen die nog voor de bruiloft stonden kwam de bruid meestal alleen langs. Als ze van de schoenen een aandenken aan de feestelijke dag wilden

maken kwamen ze samen, want de mannen wilden zich meestal de kans niet laten ontgaan om iets van zichzelf op de schoenen vereeuwigd te zien.

‘Goedendag, bent u mevrouw Heinrich?’ vroeg Larissa terwijl ze naar het hek liep.

De jonge vrouw keek haar eerst verward aan en knikte toen.

‘Ja... Ja, inderdaad. Anke Heinrich. Ik ben kennelijk al helemaal aan de gedachte gewend dat ik de naam van mijn vriend aanneem.’

Larissa deed het tuinhek open en gaf haar cliënte vriendelijk glimlachend een hand. ‘Ja, zo kort voor de bruiloft ben je niet meer jezelf, hè?’

Haar eigen woorden bezorgden Larissa een pijnscheut. Alsof jij dat zou weten, dacht ze, maar ze verborg haar gevoel handig door Anke Heinrich uit te nodigen naar binnen te gaan.

‘Wat woont u hier mooi,’ zei de jonge vrouw terwijl haar blik langs de oude meubels gleeed. ‘Mijn vriend en ik overwegen ook naar het platteland te verhuizen. Het is hier zo rustig.’

‘Dat is het zeker. U moet wel bedenken dat hier maar vier keer per dag een bus rijdt en dat de dichtstbijzijnde stad ruim dertig kilometer verderop ligt.’

‘Vindt u dat hinderlijk?’

Larissa schudde haar hoofd. ‘Nee, maar ik was dan ook op zoek naar een plaats als deze. Ik ben niet zo’n feestganger.’

‘U leeft zeker eerder voor uw kunst?’ De jonge vrouw glimlachte dromerig en zette haar hoed af. ‘O ja, zeg maar gewoon Anke.’

‘Goed, Anke. Ik ben Larissa. En wat die kunst betreft: ik zou mezelf liever een dienstverlener noemen. Een echte kunstenaar zou waarschijnlijk naar eigen idee iets op uw schoenen schilderen en, ingeval u uw ongenoegen erover zou uiten,